

dringer er foregaaet i det danske Landbrug, idet det er gaaet fra System til System, stadig har indført Forbedringer, altid har været paa Højden, har egentlig ikke vundet synderlig Støtte fra Ministeriet eller Højre, man har kun nu og da opnaaet noget ved at tvinge, trygle og tigge Ministeriet. I visse Retninger har Ministeriet ligefrem virket hemmende, det har lukket Skolerne til Brug for Forsamlinger, givet Presseprovisorier og Mundkurve, saa vi have maattet bygge Forsamlingshuse og paa anden Maade kæmpe os frem til Oplysning. Vi have bygget Højskoler foruden de alt nævnte Forsamlingshuse, ikke skyet noget Offer, og det samtidig med, at vi have maattet strides med de trange Tider. Altsaa, Ministeriet har ikke blot ikke ført an i Udviklingen i Danmark, det har hemmet Udviklingen. Ogsaa i den udenrigske Politik har det intet udrettet. Nu skal jeg indrømme, at det er ikke megen Udenrigspolitik, et lille Land som Danmark kan drive, men vi have maattet opleve den Ydmygelse at se den af Stormagterne garanterede § 5 udslettet, uden at man har set, at Ministeriet — ja det gælder jo ikke dette Ministerium, men Ministeriet Estrup — har gjort noget for at værne om denne Sag. Vi have tit maattet lide Ydmygelse paa dette Omraade, og hvorvel jeg skal indrømme, at det kan være vanskeligt for et lille Land at udrette noget her, tror jeg dog, at havde der været en genial eller blot en virkelig dygtig Minister i Danmark, vilde han med de Forbindelser, vi paa anden Maade ere saa heldige at have fremfor noget andet lille Land, have bragt mere ud af den udenrigske Politik, end der hidtil er bragt. Og med Hensyn til Handelsomsætningen har da Ministeriet fremmet de Interesser, som det ligger saa godt for den danske Nation at varetage? Nej, Handelsstanden har selv maattet kæmpe sig frem for at gennemføre saadanne Foretagender som „Det østasiatiske Kompagni“, der er en Ære og Glæde for Nationen. Havde det ikke været rimeligt, at Regeringen i mange, mange Tilfælde havde gjort noget for at bane Vej for saadanne Foretagender? Men nej, det eneste, Regeringen har gjort i mange Aar, er at passe paa, at Folket ikke fik virkelig Indflydelse, Regeringen har holdt paa Embederne og ladet alt gaa i den gamle Skure, ligesom den ogsaa har sørget for, at Fabrikkerne bevarede deres Beskyttelse til Skade for Haandværk og Landbrug. Det staar ogsaa for mig som sik-

kert, at man i Danmark kunde have varetaget sine Handelsinteresser langt bedre, end sket er, hvis blot Regeringen havde været i Besiddelse af Fremblik. Da saaledes England lukkede for vor Eksport af levende Dyr, mærkede vi ikke noget til, at der blev drevet Forhandlinger for at hindre det, og det havde dog maaske været muligt for Regeringen derved at hindre, at slikt skete. Det samme gælder Vanskelighederne med Eksporten til Tyskland. Vi have ikke set, at der er gjort noget alvorligt i den Retning. Det er muligt, at det nuværende Ministerium ikke har kunnet gøre det bedre, end det er gjort, men der har aabenbart manglet tilstrækkelig Dygtighed. Maaske der dog ved Hjælp af Handelstraktater og andre Indrømmelser kunde være gjort noget, men vi have ikke set det. Endelig skal jeg nævne, hvad der allerede er nævnt af et æret Medlem, vore Koloniforhold. Hvad sker der i den Henseende andet, end at vi Aar efter Aar sende Penge ud til de tre Kolonier St. Thomas, St. Jan og St. Croix? Og dog ligge disse Øer med det bedste Klima i Verden paa en heldig Plads, og St. Thomas har oven i Købet en af de bedste Havne i Verden. Men naar der derude foruden Indførselstold skal svares Udførselstold og dyre Skibsafgifter, er det ganske umuligt, at Kolonierne kunne faa Betydning. Andre Lande forstaa anderledes at faa noget ud af deres Kolonier. Ogsaa der ser man Vanrøgt fra oven af. Gaa vi til Indlandet, have vi heller aldrig set Fremsyn hos Regeringen, f. Eks. med Hensyn til Udførselsforholdene. Naar vi have faaet den ene Bevilling efter den anden hertil, er det kun sket ved et Pres fra Landbrugsinstitutionerne, fra Slagterierne og Mejerierne, alle Vegne fra. Vi staa endnu her i Dag saaledes, at Tydskland trods alle Vanskeligheder, som det lægger os i Vejen, alligevel ikke helt har kunnet standse vor Afsætning. Vi faa dog den Dag i Dag ret jævne Priser for vore Kreaturer, men det er lige saa sikkert, at hvis det var muligt at finde en Maade at hemme vor Udførsel paa, vilde det blive forsøgt. Skønt nu en saadan Fare ligger truende for os, hvad er der saa gjort for at lette Afsætningen af Kød til England ud over, hvad der skete i Fjor? Have vi faaet Skibe indrettede saaledes, at man der kan hænge Kreaturerne op? Ere Modtagelsesforholdene i England ordnede? Nej, det ere de sikkert ikke endnu. Jeg anmoder derfor Landbrugsministeren om ikke at give Subvention til